

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

Inspirerade inbjudningar

Äldste Erich W. Kopischke, Tyskland

Områdespresident Europa

Mormons boks profeter förutsåg inte bara sitt eget folks kommande förstörelse, utan också våra dagar. Moroni sade: ”Se, jag talar till er som om ni vore närvarande, och ändå är ni inte det. Men se, Jesus Kristus har visat er för mig, och jag känner era gärningar” (Mormon 8:35). Moroni och andra visste vilket högmöde som skulle finnas i vår värld — högmöde som skulle leda till många synder (se Mormon 8:36, 37).

Profeter, forntida och nutida, påminner oss om att lösningen på katastrofer, personlig bedrävelse, orättvisor och världens onda finns i Jesu Kristi evangelium och dess frälsande förrättningar. De inbjuder oss att i dag välja vem vi vill tjäna (se Josua 24:15) och de uppmanar oss att komma till Kristus och hålla fast vid varje god gåva (se Moroni 10:30).

Vår dyrbaraste gåva från Gud — den som särskiljer oss som hans söner och döttrar — är vår handlingsfrihet. Vi kan handla av egen vilja. Men ”människan kunde inte handla av sig själv såvida hon inte lockades av den ena eller den andra” (2 Nephi 2:16). Eftersom det måste finnas en motsats till allting är världen full av frestelser. Reklam, media och internet erbjuder snabba lösningar på allting. Alltför ofta förblir dessa löften ouppfyllda. De tjänar den som tillhandahåller dem mycket mer än den som tar emot dem, och många ”är förblindade av människors utstuderade list” (L&F 123:12).

Inbjudningar som bedrar andra kommer från den onde. De är frestelserna som vi ställs inför varje dag. Motivationen att fresta andra är alltid själviskhet. Onda inbjudningar manipulerar och tvingar andra på utstuderade sätt, vilket leder till

andlig fångenskap eller till och med missbruk.

De verkliga ändamålen och den verkliga lyckan finns i den inbjudan som Frälsaren ger: ”Han inbjuder ... alla att komma till honom och ta del av hans godhet” (2 Nephi 26:33). Inspirerade inbjudningar får människor att göra det som är gott. De som ger en inbjudan respekterar den andres handlingsfrihet och motiveras av kärlek.

Nephi förklarade rollen som vi har när det gäller att vidarebefordra Frälsarens inbjudan: ”Har han befallt någon att inte ta del av hans frälsning? Se, jag säger er: Nej. I stället har han givit den fritt åt alla människor. Och han har befallt sitt folk att de skall förmå alla människor att omvända sig” (2 Nephi 26:27). För att motverka ondskan, frestelserna och bedrägerierna som är så vanliga i vår värld behöver alla få inspirerade inbjudningar som kommer av uppriktig kärlek och omsorg om dem. När vi ger sådana inbjudningar är det många som vill ta emot dem.

Förra året inbjöd vi alla medlemmarna i området Europa att ge inspirerade inbjudningar till släkt och vänner i och utanför kyrkan. Vi lovordar alla som hängivet gjorde det. Hundratals personer har välsignats, både de som har gett inbjudningar och de som har tagit emot dem.

Äldste Erich W. Kopischke, Tyskland, områdespresident Europa

Ett par berättade en gång för mig hur farfadern i familjen döptes efter att ha vägrat göra det i många år. En sondotter i primärålder firade sin födelsedag och hennes farfar frågade henne: "Vad önskar du dig till din födelsedag?" Hon tänkte en stund och sade: "Jag önskar att du kunde döpas farfar!" Han blev häpen över inbjudan och sade, till allas förvåning: "Okej." Han döptes och kort därefter beseglades hela familjen i templet.

Ibland inbjuder vi inte därför att vi är rädda för en negativ reaktion, eller så har vi försökt tusentals gånger tidigare och vi tror inte att de kan ändra sig. Vi borde inte oroa oss för andras reaktioner — vi är inte ansvariga för hur de reagerar. Och vi ska inte förutsätta att andra inte kan förändras. President Monson har sagt: "Människor förändras varje dag."¹

Jag ser en ökad tillväxt i kyrkan i Europa i förhållande till vår förmåga att ge inspirerade inbjudningar. Därför inbjuder vi dig återigen att ta del av ett särskilt experiment i juni. Studera principen om inspirerade inbjudningar under bön. Begrunda den enskilt, med din familj och i kyrkans klasser. När du studerar och ber inspirerar Anden dig och du kommer att tänka på olika namn. Du får veta hur och till vem du ska ge en inspirerad inbjudan. De tackar ja till din kärleksfulla vädjan att lyssna på missionärerna eller följa med dig till ett sakramentsmöte.

Vår tro på Jesus Kristus stärks när vi djärvt inbjuder dem vi älskar. När vi inbjuder andra att komma till Kristus, hör de utvalda och känner igen Herdens röst: "Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig. Jag ger dem evigt liv" (Joh. 10:27, 28). Min bön är att vi ska inbjuda andra på ett sätt som leder dem till evigt liv, som är den största gåvan av alla. ■

FOTNOTER

1. Thomas S. Monson, "Till undsättning", *Liahona*, juli 2001.

Vår familjs upplevelse med "en månad av inbjudningar"

Leland E. Mayall

Vårt områdespresidentskap uppmanade oss som stavspressidentskap att uppmuntra våra medlemmar att inbjuda sina vänner och bekanta till kyrkans möten och aktiviteter. Vi bestämde oss för att utse oktober månad till "en månad av inbjudningar" i Ashtons stav i England.

Söndagen den 4 september 2011 stod president Kevin G. Fletcher, president Matthew R. Preston och jag på toppen av Hartshead Pike klockan sju. Det var en typisk höstmorgon. Medan vi tittade ut över våra stavsgränser berättade vi för varandra om våra tankar om visionen vi hade för denna underbara stav. Vi stod tätt intill varandra bakom fyren, skyddade från vinden och med böjda huvuden, medan president Fletcher uppsände en bön till vår himmelske Fader å alla våra stavsmedlemmars vägnar. Han tackade Herren och bad att välsignelserna skulle flöda över oss när vi gjorde oktober till en månad av inbjudningar.

Den dagen bestämde jag mig för att vår familj skulle använda september månad till att förbereda oss för månaden av inbjudningar. Måndagen därpå hade vi

en särskild hemafton då vi samtalade om vår familjs vision för att inbjuda så många som möjligt under oktober. Vi gjorde en lista över vilka vi kunde inbjuda och vilka aktiviteter vi skulle inbjuda dem till. Varje medlem i vår familj deltog, från det yngsta barnet Rachel 5 år, till mig. Vi satte upp listan över namn och aktiviteter på ett papper och fäste det på kylskåpsdörren (den dörr som används mest i huset).

Sedan bjöd vi hem våra helhetsmissionärer, både äldsterna och systrarna. Vi lyssnade på ett budskap och visade dem vår lista så att de kunde be tillsammans med oss om att vi skulle ha framgång i våra ansträngningar.

Resultat

Rachel bjöd med sin vän från skolan till kyrkan och min hustru Berny inbjöd sin mamma att följa med henne. Hon tackade nej — men hon kan ändra sig.

Hannah, 10 år, inbjöd sin vän att följa med till kyrkan. Berny inbjöd mamman att följa med sin dotter. Hannas vän kom till kyrkan och tyckte om det. Hennes mamma tackade nej — men hon kan ändra sig.

Sista söndagen i månaden bjöd Hannah med en annan vän till kyrkan, och Berny bjöd med mamman. Mamman tackade vänligt nej men lät sin dotter följa med oss till kyrkan. Hon tyckte om att vara där och hade redan lärt känna några av primärbarnen från skolan.

Abigail, 13 år, bjöd med sin vän till en Unga kvinnors aktivitet som missionärerna hade ordnat. Hon kom till aktiviteten och hade roligt. Hennes mamma sade att hon är glad att hennes dotter och Abi är vänner eftersom hon känner till och uppskattar vår familjs normer.

Abigail inbjöd en annan vän att följa med till Unga kvinnors läger, och hon tackade ja. Först längtade hennes vän hem, men hon stannade kvar på lägret. På

torsdagskvällen var vi som stavs-presidentskap på lägret för att presidera vid vittnesbörds-mötet. Vi talade var och en om vikten av dygd för våra unga kvinnor och betonade hur dyrbara de är. De unga kvinnorna inbjöds sedan att bära sina vittnesbörd.

Vilken underbar upplevelse det var att se dessa Guds döttrar berätta om sina känslor för Frälsaren, för hans evangelium och för varandra. I slutet av mötet ställde sig Abigails vän upp och berättade hur mycket hon hade tyckt om lägret. Hon tackade alla för att de fått henne att känna sig välkommen, och hon kunde inte hålla tillbaka tårarna när hon som avslutning sade: "Tack för att jag fick komma." Efter mötet gick jag fram till henne, tackade för att

Familjen Mayall under en hemafton

hon hade kommit och nämnde hur modig hon var som hade ställt sig upp framför alla som var där. Hon log och innan hon försvann blev hon kramad av en grupp tårögda unga kvinnor.

Vi frågade denna vän och hennes mamma om de ville följa med oss till kyrkan den 30 oktober när de unga kvinnorna skulle tala om sin upplevelse på lägret. De ringde på söndagsmorgonen och sade att de inte kunde komma, men Abigail ska inbjuda sin vän att följa med på en stavsaktivitet för ungdomar som snart ska hållas.

Leah, 15 år, inbjöd en manlig vän till en dans i kyrkan. Hon inbjöd också en vän till lägret. Den första vännen följde med Leah, min son Nathan och mig till dansen. Hennes andra vän kunde inte följa med på lägret eftersom hon var upptagen på annat håll.

Nathan, 17 år, hade ingen på vår kylskåpslista — hans projekt var att hitta någon. Han hade blivit vän med äldsterna i vårt område och följde med dem ut på undervisningar. Nathan och missionärerna träffade en familj som bestod av en mor med fyra barn. Modern, en dotter (15 år) och en son (10 år) hade bestämt sig för att döpas. I slutet av undervisningen frågade äldsterna sonen vem han ville skulle döpa honom och

han sade "Nathan". När jag hämtade Nathan efter undervisningen kände han sig glad, nervös och hedrad. Vi hade fyra dop i början av oktober och ett av dem var när min son använde sitt prästadöme för första gången och döpte den unge pojken. Vilken välsignelse det var för mig som far att få bevittna denna händelse!

Min hustru Berny inbjöd flera av mödrarna till våra döttrars vänner att följa med oss till kyrkan. Ingen av dem har ännu tackat ja till inbjudan, men alla var tacksamma för att de blivit inbjudna.

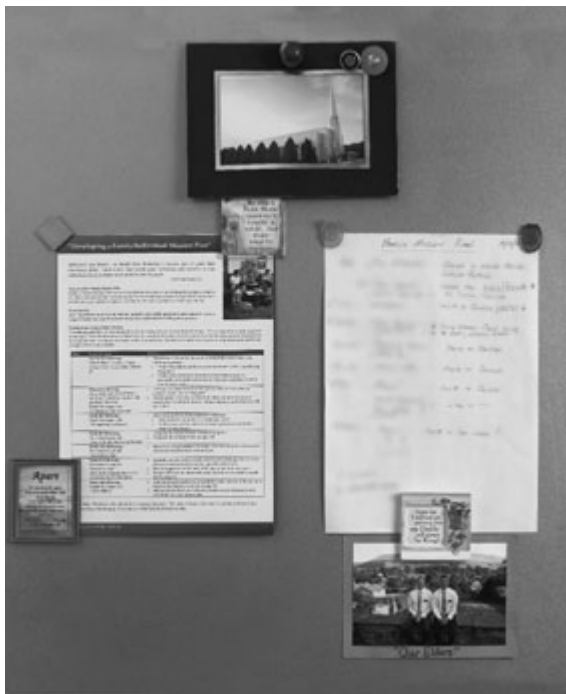
Själv försökte jag ordna en kväll när vi som stavspresidentskap skulle besöka några mindre aktiva medlemmar, men

alla fyra som vi hade hoppats kunna besöka tackade nej. I stället tog jag med en 22-årig undersökare till institutet så att han kunde träffa andra jämnåriga. På vägen dit fick jag ett bra tillfälle att prata med honom om andliga saker. Han bestämde sig för att döpas och bad mig att förrätta dopet. (Allt som min son kan göra behöver jag göra också.)

Jag kände mig manad att ge en inbjudan till en av spelarna i fotbollslaget jag leder och tränar, en ung man på 20 år. Jag inbjöd honom att följa med till en brasafton i Ashton som handlade om Lehis resa. Han tackade ja, och jag fick möjlighet före mötet att undervisa honom lite om kyrkan och ge honom

en Mormons bok. Min son och min yngste bror, som också spelar i samma fotbollslag, satt tillsammans med min gäst för att bli vän med honom. Innan vi åkte därifrån presenterade jag min gäst för heltidsmissionärerna med tanken att ge honom möjlighet att lära sig mer om kyrkan. Jag har ännu inte pratat med honom om att få undervisning av missionärerna, men han sade när vi lämnade mötet: "Det kändes bra, det verkade förnuftigt. Jag är intresserad."

Min familj har varit ett så gott exempel för mig när det gäller inställningen till att inbjuda andra. Vi har upplevt en del besvikelser, men de har uppslukats av den framgång vi har haft. Oktober var bara början. Nu har vi en egen familjemissionsplan och olika personer som vi arbetar med. Vi får fler möjligheter att inbjuda andra och jag tror att vi får se dem som får undervisning av missionärerna, döps eller blir aktiva igen, och får känna Frälsarens kärlek till dem. Jag ser glädjen i min hustrus och mina barns ögon när de berättar för mig om sina inbjudningsupplevelser och jag vet att Herren tyst berör var och en av oss. Vi som familj får heliga upplevelser allteftersom vi lär oss förstå våra vardagliga möjligheter att inbjuda alla att komma till Kristus. ■

Inbjudningslista på kylskåpsdörren

Mobilisera församlingsrådet till att ge inbjudningar

Thibault Crucy

I april förra året fick Nogents församling i Paris brevet från områdespresidentskapet där de utser juni månad som en månad invigd åt att "inbjuda". Biskopen och hans rådgivare var glada över kraften i löftena som det innehöll. Enligt begäran läste de upp brevet under ett sakramentsmöte. De gick också igenom med församlingsrådet hur de bäst skulle kunna tillämpa "en månad av inbjudningar" i sin församling. Församlingsrådet tog tag i denna begäran och gjorde följande:

- Under maj månads femte söndag höll biskopsrådet en lektion om att inbjuda på det gemensamma mötet för prästadömet och Hjälpföreningen.
- Primär förberedde en särskild samlingsstund om att inbjuda och uppmuntrade barnen att vaka över och hjälpa sina grannar.
- Både Unga mäns och Unga kvinnors organisationer höll en lektion om att inbjuda.
- Högrästergruppen, äldstekvorumet och Hjälpföreningen arbetade tillsammans för att ge varje aktiv medlem en mindre aktiv medlem att inbjuda under juni.
- En kopia av områdespresidentskapets brev skickades till varje församlingsmedlem.
- Varje söndag påminde varje organisation om månaden av inbjudningar.
- Varje vecka stod det i församlingsbladet om månaden av inbjudningar.
- Missionärerna inbjöds att besöka så många medlemmar som möjligt och uppmuntra dem att delta.
- I mitten av juni skickade biskopsrådet ut ett e-postmeddelande till församlingsmedlemmarna med uppdatering av församlingens framsteg.

- Församlingsmedlemmarna fortsatte att följa församlingens missionsplan, som bland annat innebar att de dagligen skulle be om att få missionstillfällen.

Juni månad var full av underverk. Många medlemmar lyckades med sina inbjudningar. En av dem sade: "Fältet är så vitt att frukterna faller ner direkt i handen. Vi behöver bara sträcka ut handen och fånga dem!" Inte alla lyckades, men alla var glada att de hade försökt och gladdes åt andras framgång. Den 26 juni, månadens sista söndag, var det 187 personer på sakramentsmötet — omkring 50 % mer än vanligt. Till följd av juni månads inbjudningar kunde missionärerna undervisa ett flertal familjer. Några mindre aktiva medlemmar blev åter aktiva i kyrkan.

Områdespresidentskapet fastställde en vision med sin inbjudan att "inbjuda" (se Proverbs 29:18). Nogents församlings upplevelser visar att när ett församlingsråd samarbetar för att frambringa inspirerade utmaningar så händer underbara saker. ■

Församlingsråds- möte i Nogents församling

FOTO PRIVAT

Samarbete mellan medlemmar och missionärer

Samuel Koivisto

När medlemmarna i Björneborgs gren i sydvästra hörnet av Finland fick områdespresidentskapets brev som inbjöd dem att göra juni 2011 till "en månad av inbjudningar", anammade de denna satsning av hela sitt hjärta. I en anda av bön och tro började de inbjuda vänner, familjemedlemmar och bekanta att följa med dem till kyrkan.

Under hela juni månad fortsatte de att bjuda in. Om någon tackade nej tänkte det inte: "Okej, jag har inbjudit någon, jag har gjort min plikt." I stället fortsatte de inbjuda andra hela månaden. Vissa invånare i samhället fick mer än en inbjudan att komma till sakramentsmötet.

Heltidsmissionärerna i området inbjöd också fler att komma och många tackade ja. De bad medlemmarna om hjälp och de var ivriga att ställa upp. De gav skjuts åt dem som behövde det, hälsade varmt på alla besökare och satt med dem på sakramentsmötena. De som tackade ja till en inbjudan att komma till kyrkan kände den uppriktiga värmen och kärleken från medlemmarna i grenen när de kom dit. Grensmedlemmarna arbetade med missionärerna för att skapa undervisningstillfällen.

De öppnade sina hem för dem som fick missionärslektioner och följde med missionärerna på deras undervisningstillfällen.

Grunden till denna ansträngning att inbjuda var lydnad, bön, tro och ihärdighet, både för missionärerna och medlemmarna. De var fast beslutna att följa områdespresidentskapets uppmaning att inbjuda. De bad uppriktigt om att få hjälp i sina ansträngningar och om att få veta hur de bäst kunde välsigna andra, och de hade tro på att de skulle bli välsignade. De lät inte ett "nej tack" hindra dem från att bjuda in andra.

Resultatet av deras arbete var att på juni månads sista söndag

hade grenen, som i genomsnitt har en närvaro av trettiosex på sakramentsmötet, elva besökare från andra kyrkor — nästan en tredjedel mer än vanligt. Mellan juni och slutet av året döptes tre personer. Medeltalet undervisningstillfällen för missionärerna som verkar i Björneborg ökade från ett per vecka till nio per vecka.

Herren har sannerligen låtit välsignelser flöda över missionärerna och medlemmarna i Björneborg. Dessa goda medlemmar ser fram emot dagen, som förhoppningsvis inte är alltför långt borta, när Björneborgs gren blir Björneborgs församling. ■

Medlemmar och missionärer i Björneborgs gren

FOTO SIMON HAWES

Sök Anden i att ge inbjudningar

Massimo De Feo

Förra våren inbjöd områdespresidentskapet alla medlemmar att följa president Thomas S. Monsons råd att nå ut till nyomvända, vänner, bekanta och familjemedlemmar och inbjuda dem att komma till sakramentsmötet under juni månad. Biskop Giulio Celestini från Roms andra församling och hans familj fastade om denna inbjudan, och de bad under en hemafton att få veta vilken familj de skulle inbjuda.

Deras gemensamma ansträngningar och Andens maningar ledde dem till att inbjuda en familj som de hade känt en tid. De var inte nära vänner med familjen men kände dem tillräckligt väl för att tro att de i alla fall skulle lyssna på en inbjudan.

Som första steg inbjöd biskopen familjen till en hemafton, och där kände han sig manad att inbjuda dem till kyrkan. Med viss tvekan tackade de ja till inbjudan och kom till kyrkan söndagen därpå. Deras femtonåriga dotter Veronica började vara med de unga kvinnorna på deras veckoträffar. Hon blev vän med både de unga kvinnorna och deras ledare. En kort tid senare besökte biskopen

familjen med missionärerna, och de började få lektioner.

En morgon träffade biskopens hustru modern i familjen på en utemarknad. När grannen fick frågan varför hon var ute och handlade svarade hon att hon skulle köpa en kjol att ha till kyrkan på söndagen. Hon sade att hon hade sett att systrarna i kyrkan var klädda på ett visst sätt och hon ville visa Herren respekt genom att göra det samma. Biskopens hustru sprang tårögad hem och ringde sin make och berättade för honom att hon hade en stark känsla av att den här familjen var redo att döpas.

Familjen fick inbjudan att döpas, men bara Veronica tackade ja. Söndagen när hon konfirmerades frågade biskopen henne om hon var villig att besöka templet och känna Anden och utföra dop för de döda. Fyra veckor senare besökte hon templet i Schweiz med stavens ungdomar. När Veronica kom hem berättade hon för sina föräldrar hur glad hon var över att ha varit i templet och vittnade om Anden hon hade känt där. De blev synbart rörda av hennes vittnesbörd.

Föräldrarna blev inbjudna till ett särskilt möte där man

FOTO CLAUDIO CELESTINI

visade bilder från flera tempel. Biskopen inbjöd dem att tänka på att familjen kan vara evig, vilken roll templet spelar när det gäller att skapa eviga familjer och att det byggs ett tempel i Rom just för detta syfte. De såg bilderna, kände Andens kraft när de tänkte på hur de kunde bli förenade för evigt och bestämde sig för att döpas. De räknar nu dagarna tills de kan beseglas i templet.

Allt det här hände därför att en biskop och hans familj kände sig inspirerade att inbjuda en familj som de kunde påverka. Jag anser att det här är ett betydande vittnesbörd om kombinationen av att någon följer profetens råd, utövar tro på Herren, älskar andra, omringar och omfamnar dem med kyrkans familjearmar och hjälper dem känna tempelns anda. ■

Syster Celestini och Riccardo Celestini med familjen Valle och biskop Celestini

Unga Kvinnors hajk i Malmö stav

Rosmarie Ellen Strandberg, 15 år, Kristianstad gren

I augusti 2011 anordnades en hajk för alla unga kvinnor i Malmö stav, i Barnens By i Hästveda. Den var mycket uppskattad och vi fick lära oss mycket om första hjälpen och hur man överlever i vildmarken. Vi kände oss som riktiga skogsmullar när vi satt och grillade korv vid den öppna elden, även om de flesta av oss bodde i stuga och hade lakan och allt.

Jag tror att alla kände en stor gemenskap när vi satt och skrattade och pratade vid de stora borden efter lekarna. Malmö stav är ett fint gäng som ser efter varandra och uppmuntrar de nya tjejerna. Det känns bra att det finns många med samma tro, sade många.

Sista kvällen hände något extra speciellt. Vi blev uppdelade två och två eller tre och tre, och fick gå in i skogen. När vi gått en bit fick vi instruktioner att vi skulle hålla fast vid ledstången, en tråd som löpte genom skogen, vad som än hände. Vi skulle på vägen möta både människor som ville hjälpa oss, och människor som ville leda oss bort från ledstången.

Det var mycket mörkt ute, och plötsligt tog tråden slut. Då kom en ledare och erbjöd sig att hjälpa oss. Vi var såklart tveksamma till detta först, men valde att gå med henne. Det fanns många liknande val under rundan. Bland annat erbjöd någon oss godis, någon ville få oss att springa längre in i skogen, en annan sprutade vatten, en vit badrock flög upp ur ingenstans och ännu en gav en felaktig genväg.

Plötsligt tog tråden slut ännu en gång, och vi hörde en svag melodi i skogen. Från början var det lite obehagligt med den nynnande flickrösten, men till slut uppfattade vi att det var en psalm! Det var en lättnad, och vi förstod att vi måste följa den för att hitta rätt. Det var ett tydligt budskap

genom hela rundan, och när vi väl var framme vid målet möttes vi av en varm omfamning. Vi hade klarat det!

Nästa morgon var det vittnesbördsmöte, och många var ivriga att få berätta om vad de hade upplevt under hajken. Anden var stark, och tårar fälldes lite här och där. En del brukar inte stå framför folk och berätta vad de känner, och för många var det första gången de bar sitt vittnesbörd. Det var en vacker morgon, och vi satt och beundrade naturen under mötet. Vi har så mycket att vara tacksamma för! Jag är bland annat väldigt tacksam för möjligheten jag har att kunna delta i dessa otroligt fina aktiviteter, och för alla ungdomarna i vår stav och resten av Sverige. Jag längtar till nästa aktivitet och hoppas att den ska bli lika bra, om inte bättre! ■

Lokala nyheter

Välkommen att skicka in nyhetsartiklar och foton till *Lokala nyheter*.

Skicka gärna in bidrag till *Sista Dagars Heliga i Sverige berättar*, *Hur jag vet*, *Favoritskriftställe (ungdomar)*, *Försöker likna Jesus (barn)* och *Läsarkommentar*.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet.

Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

Skickas till:

Eivor Hagman, Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping

Email: eivorhagman@hotmail.com

Tel. 036-719663

För Stockholmsområdet:

Anne-Sofie Wihlman, Färnebogatan 2 A, 723 42 Västerås

Email: asw@bredband.net

Tel. 021-127321 ■